

РЕШЕНИЕ

№ 196

гр. Ш. , 29.12.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – Ш., СЪСТАВ II в публично заседание на трети декември, през две хиляди и двадесета година в следния състав:

Председател: Константин Г. Моллов
Членове: Зара Е. Иванова
Соня А. Стефанова

като разглежда докладваното от Соня А. Стефанова Въззивно гражданско дело № 20203600500290 по описа за 2020 година

При секретаря Галина Георгиева като разглежда докладваното от младши съдия Стефанова в. гр. дело № 290 по описа за 2020 год. на Шуменски окръжен съд, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по [чл. 258 и сл. от ГПК.](#)

С Решение № 88/ 10.04.2020 год. по гр.д. № 1639 по описа на Районен съд – Н.п. за 2018 год. е отхвърлен предявеният от наследодателя на ишците С. И. С., Д. С. С. и Д. С. С. - С.Д.С. срещу Министерство на правосъдието иск с пр. осн. чл. 441, ал. 1 от ГПК, вр. чл. 49 от ЗЗД за заплащане на сумата от 1440 лева, представляваща имуществени вреди, нанесени на наследодателя на ишците С.Д.С. вследствие незаконосъобразни действия на С.М.С., ДСИ при РС – Ш. в периода 01.06.2014 год. – 01.07.2015 год. В тежест на ищеца са присъдени сторените от ответника в първоинстанционното производство съдебно-деловодни разноски.

Жалбоподателите изтъкват, че не са доволни от постановеното съдебно решение. Считат същото за неправилно и незаконосъобразно. Излагат, че образувайки изпълнителното дело ДСИ е нарушила правилата за местна компетентност, уредени в чл. 427 от ГПК и компетентен е бил държавен или частен съдебен изпълнител с район на действие съответно Районен или Окръжен съд – Т.. Навеждат твърдение, че в молбата за образуване на изпълнително производство вискателят не е посочил конкретен изпълнителен способ, поради което същата се явява нередовна и е подлежала на връщане от ДСИ. Сочат, че вторият заповор, наложен от ДСИ на 19.05.2014 год. е незаконосъобразен и в противоречие с Тълкувателно решение № 2 от 26.06.2015 год. по т.д. № 2/2013 год. на ОСГТК, тъй като по гр. д. № 382/2013 год. по описа на ШРС е била издадена обезпечителна заповед спиране на изпълнението по изпълнително дело № 20113630400154, която към тази дата не била все още отменена. Излагат, че направените удържки от пенсията на

наследодателя им са били над определения секвестрируем доход, което е накърнило правата му. Намират за неправилни изводите на съда, че в тяхна тежест следва да се присъдят всички разноски за пътуване, нещувки и командировъчните на юрисконсулта на ответната страна. Считат, че тези разноски не подлежат на възстановяване от ищите. Твърдят, че приложима е разпоредбата на чл. 78, ал. 8 от ГПК, а размерът на юрисконсулското възнаграждение не следва да надвишава 300 лева. Считат, че доколкото съдията докладчик от РС Н.п. не се е отвел от разглеждане на делото, въпреки че са били налице предпоставките за това, е нарушено процесуалното право на справедлив процес, което само по себе си води до незаконосъобразност на постановеното решение. Молят атакуваното решение да бъде отменено и да бъде постановено друго, с което предявеният иск да бъде уважен. Претендират разноски.

В срока по чл.263, ал.1 от ГПК въззиваемата страна Министерство на правосъдието е депозирала отговор, в който взема становище по неоснователността на жалбата. Претендира разноски.

В законоустановения срок е депозирал писмен отговор и от С.М.С., ДСИ при РС – Ш. в качеството ѝ на трето лице помагач на въззиваемата страна, в който излага, че първоинстанционното решение е правилно и законосъобразно, поради което моли да бъде потвърдено.

Въззивната жалба е подадена в законоустановения срок и срещу подлежащ на обжалване акт, от лица, имащи правен интерес да обжалват първоинстанционното решение, поради което същата се явява допустима.

Съгласно чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от релевираните въззивни основания в жалбата. След проверка по реда на [чл. 269 от ГПК](#), въззивният съд намери, че решението в обжалваната част е валидно и допустимо, като в хода на процеса и при постановяването му не са допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните писмени доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено следното от фактическа страна:

Видно от Удостоверение за наследници изх. № 28-00-208/ 03.04.2019 год. ищецът С.Д.С. е починал на 12.07.2018 год. като по делото са конституирани неговите наследници, жалбоподатели в настоящото производство – С. И. С., Д. С. С. и Д. С. С..

Приложеното изпълнително дело № 20113630400154 по описа на СИС при РС – Ш. е образувано по молба рег. № 2917 от 05.07.2011 г. на „Топлофикация-Ш., ЕАД гр. Ш., с приложен към нея изпълнителен лист от 23.09.2010 г., издаден по ч.гр.д. № 2273/2010 г. на ШРС, съгласно който длъжникът С.Д.С. следва да заплати на кредитора „Топлофикация-Ш., ЕАД гр. Ш. сумата от 2334,07 лева, от която 1654,67 лева – главница от м. 01.2007 год. до м. 06.2007 год., 679,40 лева – лихва за периода от 01.03.2007 год. до 09.06.2010 год., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 09.06.2010 г. до изплащане на вземането, както и сумата от 58.09 лв., представляваща разноски по делото.

Съдебният изпълнител е изискал поисканите от вискателя справки от НАП-Шумен за

декларирани недвижими имоти, движими вещи, търговски обекти, банкови сметки на името на длъжника и от РУСО за размера на пенсията на последния. За образуване на изпълнително дело взыскателят надлежно е заплатил дължимата такса (л. 7 и 8 от ИД).

На длъжника е изпратена покана за доброволно изпълнение, връчена му лично на 11.07.2011 год.

С молба рег. № 479/ 29.01.2013 год., депозирана от пълномощник на взыскателя, е поискано налагането на заповест върху пенсията на длъжника (л. 22, 23 от ИД), като е заплатена съответната държавна такса за извършване на изпълнителното действие. На осн. чл. 450 от ГПК на 30.03.2013 год. е наложен заповест на пенсията на длъжника, а съобщението за заповестта е връчено на сина на ищеца адв. Д. С. на 08.02.2013 год. (л.29 от ИД).

От приложеното към първоинстанционното производство гр. д. № 382/ 2013 год. по описа на ШРС се установява, че на 12.02.2013 год. длъжникът С.Д. С. е сезирал съда с иски с пр. осн. чл. 424 от ГПК и чл. 26, ал. 2 от ЗЗД. Видно от материалите по приложеното дело с определение № 636/ 18.02.2013 год. по гр. д. № 382 по описа за 2013 год. на ШРС е допуснато обезпечение на предявения иск чрез спиране на изпълнението по ИД № 20113630400154 по описа на СИС при РС – Шумен срещу парична гаранция в размер на 160 лева. Издадена е обезпечителна заповест от 19.02.2013 год. (л. 35 от ИД).

С Постановление от 20.02.2013 год. ДСИ на база представената обезпечителна заповест е спрял изпълнението по процесното изпълнително дело и е отказал вдигане на наложения преди спиране на изпълнението заповест. Разпоредил е постъпилите парични суми от заповестта по ИД да не се изплащат на взыскателя до представяне на влязло в сила решение по гр.д. № 382 по описа за 2013 год. на ШРС.

Срещу постановлението от 30.01.2013 год., с което е наложен заповест, е постъпила частна жалба от длъжника, която е уважена с Решение от 11.03.2013 год., постановено по в.гр. д. № 119 по описа за 2013 год. на ШОС, а атакуваното постановление е отменено с мотив, че по изпълнително дело липсват доказателства ДСИ да е изпълнил задълженията си да се снабди с актуална информация относно размера на пенсията на длъжника. Посочено е още, че секвестрируемият размер на заплатата, респ. пенсията на длъжника се определя от съдебния изпълнител и е незаконосъобразно последният да възлага тези свои функции на трети лица, в случая РУСО – Т..

Със свое постановление от 18.03.2013 год. ДСИ е вдигнала наложения заповест на длъжника по заповестно съобщение от 30.01.2013 год. и е разпоредила взыскателят да бъде уведомен за размера на дължимата държавна такса, която следва да внесе в случай, че желае да бъде наложен нов заповест. От представените вносни бележки е видно, че държавната такса е внесена (л. 50-53 от ИД).

Видно от писмо изх. № 91-ИП-374/ 02.04.2013 год. от РУОС – гр. Т., към тази дата длъжникът получава пенсия в размер на 359,98 лева.

С Решение № 734/ 01.10.2013 год., постановено по гр. д. № 382/ 2013 год. по описа на ШРС, потвърдено с Решение от 29.04.2014 год. по в.гр.д. № 4 по описа за 2014 год. на ШОС, е отхвърлена исковата претенция с пр. осн. чл. 424 от ГПК и чл. 26, ал. 2 от ЗЗД на С.Д. С. срещу „Топлофикация - Ш., ЕАД гр. Ш. за признаване за установено, че ищецът не дължи сумата от

1654,67 лева – главница, представляваща неплатена топлоенергия за периода от м. 01.2007 год. до м. 06.2007 год., за която сума е издаден изпълнителен лист от 23.09.2010 г., издаден по ч.гр.д. № 2273/2010 г. на ШРС и е образувано ИД № 20113630400154 по описа на СИС при РС – Шумен. Ответникът е депозирал молба рег. №7384/ 22.05.2014 год. за отмяна на допуснатото обезпечение чрез спиране на изпълнението по ИД. По молбата съдът се е произнесъл с определение № 1837/ 09.06.2014 год., потвърдено с определение № 435/ 14.10.2014 год. по в.ч.гр.д. № 500/2014 год. на ШОС, като е отменил допуснатото обезпечение.

С оглед резултата от гр. д. № 382/ 2013 год. по описа на ШРС, вискателят е депозирал молба рег. № 1674/ 19.05.2014 год., с която е поискал от ДСИ да възобнови изпълнителното дело и да наложи запор върху пенсията на длъжника. ДСИ е възобновил изпълнителното дело и на осн. чл. 450, ал. 3 от ГПК е наложил запор върху пенсията на длъжника до размера на задължението, като е определил, че ежесечно трябва да му се удържа сумата от 119,99 лева, която да се превежда по сметка на ДСИ.

Постановлението, с което е наложен запорът, е обжалвано от длъжника, като с Решение №152 от 27.06.2014г. по в.гр.д. № 318 по описа за 2014г. на ШОС жалбата е оставена без уважение. Съдът е приел, че ДСИ е съобразил разпоредбата на чл. 446 от ГПК и аритметично точно е изчислил сумата, която следва да се удържа от пенсията на длъжника.

Пред първоинстанционния съд е назначена съдебно-счетоводна експертиза, вещото лице по която уточнява, че по процесното изпълнително дело за периода от 01.06.2014 год. – 30.06.2015 год. от пенсията на длъжника са правени удръжки в размер на 119,99 лева месечно или общо 1559,87 лева. Посочено е още, че за 2014 год. размерът на МРЗ съгласно ПМС № 249/ 31.10.2013 год. е 340 лева, а за периода 01.01.2015 год. – 30.06.2015 год. размерът на МРЗ съгласно ПМС № 419/ 17.12.2014 год. е 360 лева. При тези данни вещото лице е достигнало до извода, че за периода 06.2014 год. -06.2015 год. правилно и в съответствие с чл. 466, ал.1 от ГПК е удържана сумата в размер на 1/3 част от пенсията – 119,99 лева. Вещото лице е изяснило още, че тъй като съгласно ПМС № 139/ 04.06.2015 год. размерът на МРЗ за периода 01.07.2015 год. – 31.12.2015 год. е 380 лева, а размерът на пенсията е под този размер (същата е 376,72 лева), удръжка от нея не може да се прави. Посочено е още, че сумата на МРЗ за исковия период е 4540 лева, а направените удръжки са в размер на 1559,87 лева, т.е. остатъкът от пенсията след удръжките е по малък от МРЗ за периода с 1303,49 лева.

С оглед така установената фактическа обстановка, съдът достигна до следните правни изводи:

Предявен е иск с пр. осн. чл. 441, ал. 1 от ГПК, вр. чл. 49 от ЗЗД.

Разпоредбата на чл. 441, ал. 1 от ГПК предвижда, че частният съдебен изпълнител отговаря при условията на [чл. 45 от Закона за задълженията и договорите](#) за вредите, причинени от процесуално незаконосъобразно принудително изпълнение. За същите вреди, причинени от държавния съдебен изпълнител, отговорността е по [чл. 49 от Закона за задълженията и договорите](#). В мотивите на т. 6 от Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2004 год. на ОСГК на ВКС по т.д. № 3/ 2004 год. е посочено, че отговорността на държавния орган е специфично проявление на принципа за отговорност на работодателя по [чл. 49 ЗЗД](#) в областта на ЗОДВПГ и тази отговорност е също

гаранционно обезпечителна. Прието е, че по исковете за обезщетяване на вреди, причинени на граждани, пасивно легитимиран е държавният орган, с който длъжностното лице, причинител на вредата, е в трудови или служебни правоотношения - Министерство на правосъдието.

Съгласно правилата за разпределяне на доказателствената тежест, ищцовата страна следва да установи в условията на пълно и главно доказване: 1. Че е налице противоправно деяние (действие или бездействие) на ДСИ; 2. Че от него са произтекли имуществени вреди в твърдения в исковата молба размер; 3. Че е налице причинно-следствена връзка между незаконосъобразните действия на съдебния изпълнител и претърпените вреди; 4. Че деянието е осъществено от служител на ответника (Министерство на правосъдието) при или по повод възложената му работа. Вината на служителя се презумира до доказване на противното. В тежест на ответника е да установи наведените от него възражения и твърдения.

Няма спор, а и от представения Акт за встъпване в длъжност се установява, че ответникът Министерство на правосъдието е работодател на държавен съдебен изпълнител С.М.С., при СИС на РС-Ш. по смисъла на [чл. 49 от ЗЗД](#).

Отговорността на възложителя/работодателя по [чл. 49 от ЗЗД](#) е гаранционно - обезпечителна и безвиновна. Той обаче отговаря за действието или бездействието на своите служители, на които е възложил работа, само ако тези действия или бездействия са извършени виновно, т.е., ако кумулативно са налице всички предпоставки на деликтната отговорност по [чл. 45 от ЗЗД](#).

В настоящия случай, спорът се свежда до наличието на сочените от ищеца незаконосъобразни действия на съдебния изпълнител, изразяващи се в неспазване на разпоредбите на чл. 426 и чл. 427 от ГПК при образуване на изпълнителното производство, че е наложен заповед върху пенсията на длъжника при наличието на обезпечителна заповед, по силата на която е спряно изпълнението по процесното изпълнително дело, че са правени удръжки над несеквестрируемия минимум, както и наличието на вреда от тези действия.

На първо място, по отношение на твърденията, че съдията – докладчик от РС – Н.п. е нарушил процесуалното право на справедлив процес, като не е уважил молбата за отвод на жалбоподателите, настоящият съдебен състав намира следното:

Съдията, респ. членовете на съдебния състав не са длъжни да се отведат, ако считат, че не са налице предпоставките за това. Дори и искането за отвод да е било основателно, постановеното въпреки това решение няма да е нито нищожно, нито недопустимо, а може да бъде единствено неправилно (Определение № 444 от 22.05.2017 г. на ВКС по гр. д. № 5114/2016 г., III г. о., ГК; решение по гр. д. № 4914/14 г. на трето г. о. на ВКС; Определение № 355 от 10.10.2017 г. на ВКС по ч. гр. д. № 3325/2017 г., III г. о., ГК; Решение № 120 от 13.04.2011 г. на ВКС по гр. д. № 1333/2010 г., III г. о., ГК; Определение № 517 от 20.10.2017 г. на ВКС по т. д. № 1485/2017 г., I т. о., ТК; [решение № 2/25.02.2010 г.](#) по гр. д. № 1495/08 г. на ВКС, трето г. о.; [решение № 706/30.10.95 г.](#) по гр. д. № 510/95 г. на 5-чл. състав на ВС; Определение № 719 от 21.12.2018 г. на ВКС по ч. т. д. № 2679/2018 г., II т. о., ТК и др.).

По основателността на депозираната въззивна жалба настоящият съдебен състав намира следното:

Преклудирано се явява възражението на жалбоподателите за липсата на местна компетентност на съдебния изпълнител, наведено едва във въззивната жалба. Подобно възражение не е

релевирано нито от ищеца, починал след подаване на исковата молба, нито от неговите наследници, конституирани в хода на първоинстанционното производство и подали съответно становища. Само за пълнота следва да се посочи, че дори да не беше преклудирано, възражението е неоснователно. Действително, съгласно ал. 2 на чл. 427 от ГПК в редакцията ѝ от 2017 год. (изм. ДВ, бр. 86), изпълнителното дело следва задължително да се образува по правилата на ал. 1 от същата правна норма, а в конкретния случай – по постоянния или настоящ адрес на длъжника в гр. Т., но доколкото изпълнителното дело е образувано на 05.07.2011 год., тази разпоредба не е съществувала. Мерадавната към датата на образуване на изпълнителното производство (30.01.2013 год.) разпоредба на чл. 427, ал. 2 от ГПК гласи, че вискателят може да поиска от съдебния изпълнител по своя постоянен адрес налагане на заповест или възбрана върху вещи или вземания на длъжника, независимо, че по правилата на ал. 1 изпълнителните действия подлежат на извършване от друг съдебен изпълнител. Видно от материалите по делото и след направена служебна справка в Търговския регистър се установява, че вискателят „Топлофикация - Ш.“ ЕАД (в несъстоятелност към момента), ЕИК: ...4 има седалище и адрес на управление в гр. Ш.... Предвид изложеното, не е налице нарушение на чл. 427 от ГПК и ДСИ при СИС – гр. Ш. е бил компетентен да образува процесното изпълнително дело.

Неоснователно е и възражението, че молбата, с която е образувано изпълнително дело била нередовна, тъй като не били изпълнени изискванията на чл. 426, ал. 2 от ГПК за посочване на конкретен изпълнителен способ и същата е следвало да бъде оставена без движение, а при неизпълнение на указанията - върната. Принципно вярно е, че вискателят следва да поддържа висящността на иския процес като внася съответните такси и разноски за извършването на изпълнителните действия, изграждащи посочения от него изпълнителен способ, както и да иска прилагането на нови изпълнителни способности при необходимост. Не може, обаче, да се сподели твърдението на жалбоподателя, че единствено непосочването на конкретен изпълнителен способ в молбата за образуване на изпълнително дело, е такъв съществен порок, който е в състояние да опорочи цялото изпълнително производство. Според мотивите на Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 год. по т.д. № 2/2013 год. на ОСГТК образуването на изпълнително дело, изпращането и връчването на покана за доброволно изпълнение, проучването на имущественото състояние на длъжника, извършването на справки, набавянето на документи, книжа и др., назначаването на експертиза за определяне непогасения остатък от дълга, извършването на разпределение, плащането въз основа на влязлото в сила разпределение и др., не са изпълнителни действия и не прекъсват давността. Следва да се отбележи още, че е напълно възможно вискателят да се нуждае от разяснения или правен съвет, а и да не е наясно с финансовото състояние на своя длъжник. Ето защо, преди да уточни способа на изпълнение, вискателят може да поиска от съдебния изпълнител да проучи имущественото състояние на длъжника, да направи справки, да изисква преписи от документи, както е сторено и в настоящия случай (Решение № 445 от 27.07.2010 год. на ВКС по гр.д. № 1219/ 2009 год., IV г.о.). Съдебният изпълнител по молба на вискателя се е информирал досежно имущественото състояние на длъжника, установил е, че същият не притежава движима собственост и недвижимо имущество, няма регистрирани трудови и служебни правоотношения, няма деклариран банкови сметки, няма регистрирани търговски обекти, а получава единствено пенсия (л. 20 от ИД). След като финансовото състояние на длъжника е било установено, вискателят с последваща молба от 29.01.2013 год. е уточнил способа за изпълнение като е поискал налагане на заповест върху пенсията на длъжника. Няма изискване в закона вискателят изрично да указва, че „поправка“ молбата си за образуване на изпълнителното дело,

посочвайки конкретен изпълнителен способ. Непосочването на изпълнителен способ в молбата за образуване на изпълнително дело влече единствено като последица непрекъсването на погасителната давност на вземането, което се събира.

Жалбоподателите твърдят, че съдебният изпълнител е следвало да спре изпълнението, докато ВКС се произнесе с цитираното по-горе тълкувателно решение. Такава възможност не е предвидена нито за съдебните изпълнители, нито за първоинстанционните, нито за въззивните съдилища. Единствената хипотеза за спиране на съдебно производство при образувано тълкувателно дело е разписна в нормата на [чл. 292 ГПК](#), [вр. чл. 229, ал. 1, т. 7 ГПК](#), но тя е поместена в [Глава двадесет и втора от ГПК](#), уреждаща касационното производство и не е приложима извън него. По този въпрос вече е имала възможност да се произнесе и Върховната инстанция с ТР № 8/07.05.2014 г. на ВКС по т. д. № 8/2013 г. на ОСГТК. В т.1 от същото е прието, че *При образувано тълкувателно дело пред Върховния касационен съд по обуславящ правен въпрос производството по всящо дело може да се спира само в касационната инстанция на основание [чл. 292 ГПК](#), а не и във въззивната и първата инстанция* *При образувано тълкувателно дело пред Върховния касационен съд по обуславящ правен въпрос производството по всящо дело може да се спира само в касационната инстанция на основание [чл. 292 ГПК](#), а не и във въззивната и първата инстанция* при образувано тълкувателно дело пред Върховния касационен съд по обуславящ правен въпрос, производството по всящо дело може да се спира само в касационната инстанция на основание [чл. 292 ГПК](#).

Твърдението на жалбоподателите, че вторият заповор върху пенсията на техния наследодател, е наложен в срока на действие на издадената по гр. д. № 382/ 2013 год. по описа на ШРС обезпечителна заповед за спиране на изпълнението по процесното изпълнително дело, следва да бъде споделено. Видно от материалите по делото обезпечителната заповед е издадена на 19.02.2013 год. С Решение № 734/ 01.10.2013 год., постановено по гр. д. № 382/ 2013 год. по описа на ШРС, потвърдено с Решение от 29.04.2014 год. по в.гр.д. № 4 по описа за 2014 год. на ШОС, влязло в сила на 29.04.2014 год., е отхвърлена исковата претенция с пр. осн. чл. 424 от ГПК и чл. 26, ал. 2 от ЗЗД на длъжника С.Д. С. срещу вискателя „Топлофикация - Ш., ЕАД гр. Ш. за признаване за установено, че ищецът не дължи сумата, предмет на изпълнителното производство. При изричната норма на [чл. 402 от ГПК](#), предвиждаща строга процедура за отмяна на допуснатото обезпечение не може да се приеме, че в конкретния случай обезпечението се отменя "автоматично" при постановяване на съдебно решение по делото, по което е допуснато обезпечението. Допуснатото по гр.д. № 382/2013 г. на ШРС обезпечение е било отменено на 14.10.2014 год. (с определение № 435/ 14.10.2014 год. по в.ч.гр.д. № 500/2014 год. на ШОС). Последиците от наложената обезпечителна мярка спиране на изпълнителното дело са, че до отмяната ѝ съдебният изпълнител не може да извършва действия по изпълнителното дело. Като не е отчел, че издадената обезпечителна заповед за спиране на изпълнението по процесното изпълнително дело все още не е била отменена към датата на налагане на заповор (19.05.2014 год.), съдебният изпълнител е действал незаконосъобразно. Едва на 14.10.14 г. е влязло в сила определението, с което обезпечителната мярка е отменена. Това е и датата, на която е отпаднала привременната пречка за изпълнителни действия ([чл. 402, ал. 3, пр. 3 ГПК](#)) и от която е можело да се наложи заповор върху пенсията на длъжника.

По наведеното от страна на жалбоподателите възражение, че съдебният изпълнител,

несъобразявайки се с разпоредбата на чл. 446 от ГПК не е отчел несеквестрируемия доход на длъжника, съдът е на следното становище:

Видно от приложените доказателства, по изпълнителното дело е налице влязло в сила решение №152 от 27.06.2014г. по в.гр.д. № 318 по описа за 2014г. на ШОС, постановено по депозирана от ищеца жалба срещу наложения от ДСИ заповор върху пенсията му по реда на [чл. 435 от ГПК](#), като съдът се е произнесъл по наведените от него доводи за несеквестрируемост. Въпреки това следва да се вземат предвид разясненията, дадени с т. 3 от Тълкувателно решение № 7/31.07.2017 год. по т. д. № 7/2014 год. на ОСГТК на ВКС досежно обстоятелството, че решенията по [чл. 435 от ГПК](#) не формират сила на присъдено нещо относно установеното в тях. Прието е, че правомощията на окръжния съд са контролно – отменителни и с реализирането им се упражнява контрол за законосъобразност на действието или отказа на изпълнителния орган, но преценката относно законосъобразността на изпълнителните действия не се припокрива със спор за наличие на изпълняемо право. Върховните съдии изрично са указали, че решението по чл. 437 от ГПК се отнася единствено до обжалваното конкретно действие или отказ на съдебния изпълнител и не се зачита като правоустановяващо действие по други спорове – то не обвързва съда, разглеждащ деликтния иск на увредения за присъждане на обезщетение от причинено процесуално незаконосъобразно принудително изпълнение от частен съдебен изпълнител по чл. 45 от ЗЗД, а по чл. 49 от ЗЗД от държавен съдебен изпълнител. Съдът, сезиран с посочените искове, подлага на самостоятелна преценка законосъобразността на действията или бездействията на изпълнителния орган, като не е обвързан от съдържанието на съдебното решение по чл. 437 от ГПК.

Съобразявайки мотивите по т. 3 от Тълкувателно решение № 2/ 26.06.2015 год. по т.д. № 2/2013 год. на ОСГТК и заключението по назначената от първоинстанционния съд съдебно-счетоводна експертиза, настоящият съдебен състав намира, че правените вследствие наложения заповор ежесмесечни удържки от пенсията на длъжника в размер на по 119,99 лева за периода м.11.2014 год.- м. 06.2015 год. надвишават размера на секвестрируемата част от дохода на длъжника, но това обстоятелство не се дължи на неправомерно поведение на съдебния изпълнител.

Както по-горе беше посочено, за да се ангажира гаранционно-обезпечителната отговорност на възложителя, следва да се установи, че са причинени вреди от незаконосъобразно проведено принудително изпълнение на държавния съдебен изпълнител ([чл. 441 от ГПК](#)). В трайната практика на ВКС, изразена и в [решение № 196/20.07.2012 г. по гр. д. № 1555/2011 г.](#), на ВКС, III г. о., се приема, че фактическият състав на неправомерно увреждане и отговорност за незаконосъобразно проведеното принудително изпълнение ще е налице, когато има неправомерни действия на съдебния изпълнител, настъпила вреда и причинна връзка. Съдът по деликтния иск преценява процесуалната законосъобразност на действията и бездействията на съдебния изпълнител, а обезщетението на пострадалия ще се дължи за вредите, които са били причинени като пряка и непосредствена последица от увреждането, т. е. обезщетение се дължи за тези вреди, които са типична, нормално настъпваща и необходима последица от вредоносния резултат. В случая, държавният съдебен изпълнител за периода от м. 06.2014 год. до 14.10.2014 год. е наложил незаконосъобразно заповор върху пенсията на длъжника, при наличие на обезпечителна заповед спиране на изпълнението по процесното изпълнително дело, т.е. действал е противоправно. За този период незаконосъобразно са правени удържки от пенсията в размер на 599,95 лева, като

имуществената вреда в този размер е закономерна последица от принудителното изпълнение. Налице са кумулативно дадените предпоставки за уважаване на иска.

В останалата част за горницата над 599,95 лева до 1440 лева претенцията се явява неоснователна, доколкото не е доказано настъпилите имуществени вреди, изразяващи се в направени над несеквестрируемия минимум удържки от пенсията на длъжника за периода м.11.2014 год. – м. юни 2015 год., да са нанесени вследствие противоправно деяние на съдебния изпълнител. Това е така, тъй като до приемане на Тълкувателно решение № 2/ 26.06.2015 год. по т.д. № 2/2013 год. на ОСГТК беше налице противоречива съдебна практика по въпроса дали наложеният запор върху трудово възнаграждение, респ. пенсия на длъжника обхваща до размера на минималната работна заплата или този размер няма значение. До произнасянето на ВКС съдилищата сами определяха към кое от противоречивите становища да се придържат. Ищецът се е възползвал от предвиденото в чл. 435 от ГПК право и е обжалвал наложения запор с доводи за несеквестрируемост, но съдът с окончателно решение е приел, че ДСИ се е съобразил с разпоредбата на чл. 446 от ГПК и аритметично точно е изчислил сумата, която следва да се удържа от пенсията на длъжника. Доколкото така постановеното съдебно решение е задължително за съдебния изпълнител и последният не може да не се съобрази с него, следва да се приеме, че е действал законосъобразно. Само за пълнота следва да се посочи, че извършваното с тълкувателни решения тълкуване на материалноправна или процесуалноправна разпоредба не е дейност по създаване на ново правило. Неговата цел е да се открие точният смисъл на нормата и да се осигури еднакво приложение на законите от съдилищата. Ето защо следва да се приеме, че доколкото последващото задължително тълкуване, което противоречи на изложеното в решение на съда тълкуване на правната уредба не може да породи право за пререшаване на правния спор, Тълкувателно решение № 2/ 26.06.2015 год. по т.д. № 2/2013 год. на ОСГТК няма обратно действие (в т. см. мотивите към т. 1 от ТР № 7/ 31.07.2017 год. по т.д. № 7/2014 год. на ОСГТК на ВКС). Възприетото от върховните съдии становище, обаче, е било съобразено веднага от ДСИ като още на 29.06.2015 год. запорът е бил отменен.

Доколкото главният иск с пр. осн. чл. 441 от ГПК, насочен срещу Министерство на правосъдието, е частично основателен – за сумата от 599,95 лева, следва да бъде разгледан и евентуално заявеният обратен иск на ответната страна с пр. осн. чл. 206, ал. 3, вр. ал. 1 от КТ срещу третото лице помагач ДСИ С.С..

Съгласно разпоредбата на чл. 441 от ГПК за вредите, причинени от процесуално незаконосъобразно принудително изпълнение, проведено от държавен съдебен изпълнител, отговорността е по реда на чл. 49 от Закона за задълженията и договорите. Държавният съдебен изпълнител е в трудови правоотношения с Министерство на правосъдието (чл. 278 от Закона за съдебната власт), затова за вреди, причинени от негови действия към увреденото лице ще отговаря именно възложителят на работата при условията на чл. 49 от ЗЗД. В отношенията между работодателя и работника по учредената трудово-правна връзка действие имат разпоредбите на чл. 203-206 от КТ. Съгласно чл. 206, ал. 1 от КТ за вреда, причинена на работодателя по небрежност при или по повод изпълнението на трудовите задължения, работникът или служителът отговаря в размер на вредата, но не повече от уговореното месечно трудово възнаграждение. С нормата на чл. 206, ал. 3 от КТ изрично е уредено правото на регрес, което възниква в полза на работодателя, обезщетил третите лица за причинените от служителя вреди.

Наведеното от страна на ответника възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от длъжника, тъй като същият не обжалвал така наложения заповор, е неоснователно. От материалите по делото е видно, че длъжникът е упражнил правото си на защита и е депозирал своевременно жалба по чл. 435 от ГПК като е навел доводи за несеквестируемост на пенсията си, по които ШОС се е произнесъл с №152 от 27.06.2014г. по в.гр.д. № 318 по описа за 2014г. на ШОС.

Не е основателно и възражението за изтекла погасителна давност, доколкото началото на давностния срок е 19.05.2014 г., когато е наложен заповорът. Съгласно чл. 110 ЗЗД, срокът е 5-годишен и не е изтекъл към 05.06.2018 г., когато деликтният иск е предявен.

В случая се установи, че за периода от налагане на заповора на 19.05.2014 год. до отмяна на наложената от съда обезпечителна мярка за спиране на изпълнението по процесното изпълнителното дело, съдебният изпълнител незаконосъобразно е правил удържки от пенсията на длъжника в размер на 599,95 лева, като от това са настъпили имуществени вреди в посочения размер в патримониума на длъжника, респ. на неговите наследници, обратният иск с пр. осн. чл. 206, ал. 3, вр. ал. 1 от КТ, предявен от Министерство на правосъдието против ДСИ С.С. за сумата от 599,95 лева, се явява основателен.

По разностите:

Следва да бъдат присъдени разноски на осн. чл. 78, ал. 1 от ГПК в полза на ищците, съобразно уважената част от исковата претенция в размер на 325 лева. Неоснователно е възражението на ответната страна, че заплатеното от ищците адвокатско възнаграждение е прекомерно. Действително, същото надвишава размерите, предвидени в Наредбата за минималните адвокатски възнаграждения, но предвид броя на проведените заседания и извършваните процесуални действия, не се явява прекомерно.

Съгласно чл. 78, ал. 3 от ГПК ответникът също има право на заплащане на направените от него разноски, съразмерно с отхвърлената част от иска. Ал. 8 гласи, че в полза на ЮЛ или ЕТ се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако са били защитавани от юрисконсулт. Указано е, че присъденото възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 от Закона за правната помощ. Жалбоподателите не оспорват присъденото юрисконсултско възнаграждение в размер на 200 лева, доколкото същото е съобразено с Наредбата за заплащане на правната помощ. Оспорват се присъдените командировъчни в размер на 404 лева. Видно от представените по делото доказателства (РКО, заповеди за командировка и фискални бонове) за заседанието на 25.03.2019 год. ответната страна е командировала юриск. Р. като е направила разходи в размер на 40 лева (дневни пари за 24 и 25.03.) и 52 лева – нощувка. Същите разходи са направени и за И.Н.Г. – осигуряващ транспорт. За заседанието, проведено на 08.05.2019 год., гл. юриск. Р. е направила разноски в размер на 110 лева, от които 40 лева дневни пари и 70 лева – нощувка. Същите разходи са направени и за И.Н.Г. – осигуряващ транспорт. При определяне размера на сторените от ответната страна разноски, съдът намира, че следва да се вземат предвид само командировъчните заповеди на гл. юриск. Р., но не и на И.Г.. На ищцовата страна не следва да се възлагат неоснователно сторени разноски като напр. дневни пари и нощувки на лицето, осигуряващо транспорт на процесуалния представител на ответника. Ето защо, с оглед отхвърлената част от исковата претенция на ответника следва да се присъдят сторените пред първоинстанционния съд разноски в размер на 235 лева.

Предвид изхода на спора в настоящото производство и двете страни имат право на разноски. На жалбоподателите следва да се присъдят разноски за заплатено адвокатско възнаграждение и държавна такса за въззивното обжалване в размер на 170,30 лева, а на въззиваемата страна

разноски за юрисконсултско възнаграждение, определени от съда на осн. чл. 78, ал. 8, вр. ал. 2 от ГПК, вр. чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащане на правната помощ, съобразно отхвърлената част на въззивната жалба в размер на 117 лева.

Така мотивиран, Ш.ски окръжен съд:

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 88/ 10.04.2020 год. по гр.д. № 1639 по описа на Районен съд – Н.п. за 2018 год. **в частта**, с която е отхвърлен предявеният от С.Д.С., наследодател на ищите С. И. С., Д. С. С. и Д. С. С. срещу Министерство на правосъдието иск с пр. осн. чл. 441, ал. 1 от ГПК, вр. чл. 49 от ЗЗД за сумата в размер на 599,95 лева, представляваща имуществени вреди, нанесени на наследодателя на ищите С.Д.С. вследствие незаконосъобразни действия на С.М.С., ДСИ при РС – Ш. в периода 01.06.2014 год. – 01.07.2015 год., **както и в частта**, в която ищите са осъдени да заплатят на ответната страна сторените пред първоинстанционния съд съдебно-деловодни разноски за горницата над 235 лева до присъдения размер от 604 лева, КАТО ВМЕСТО ТОВА ПОСТАНОВЯВА:

ОСЪЖДА Министерство на правосъдието, представлявано от Д.А., на осн. чл. 441, ал.1 от ГПК, вр. чл. 49 от ЗЗД, да заплати на С. И. С., ЕГН: *****, Д. С. С., ЕГН: и Д. С. С., ЕГН: и тримата с адрес: гр. Ш... (конституирани като ищци на осн. чл. 227 от ГПК - правопримство, поради настъпила в хода на делото смърт на ищеца С.Д.С., б.ж. на гр. Ш., починал на 12.07.2028 год.) сумата от 599,95 лева, ведно със законната лихва, считано от датата на увреждането – 19.05.2014 год. до окончателното изплащане, представляваща имуществени вреди, нанесени на наследодателя на ищите, вследствие незаконосъобразно наложен запов върху пенсията му и правени удържки за периода 01.06.2014 год. – 01.11.2014 год., в който период е била в сила обезпечителна заповед от 19.02.2013 год., с която е било допуснато обезпечение чрез спиране на изпълнението по изпълнително дело № 20113630400154 по описа на СИС при ШРС.

ПОТВЪРЖДАВА решението в частта, с която е отхвърлен предявеният иск за сумата над уважения размер от 599,95 лева до претендирания размер от 1440 лева, както и в частта за присъдените разноски до сумата от 235 лева.

ОСЪЖДА по предявения обратен иск с пр. осн. чл. 206, ал. 3, вр. ал. 1 от КТ С.М.С., ДСИ при РС – Шумен да заплати на Министерство на правосъдието, представлявано от Д.А., сумата от 599,95 лева, ведно със законната лихва, считано от датата на увреждането – 19.05.2014 год. до окончателното изплащане, представляваща имуществени вреди, нанесени на С.Д.С., б.ж. на гр. Ш., починал на 12.07.2028 год., наследодател на ищите, вследствие незаконосъобразно наложен запов върху пенсията му и правени удържки за периода 01.06.2014 год. – 01.11.2014 год., в който период е била в сила обезпечителна заповед от 19.02.2013 год., с която е било допуснато обезпечение чрез спиране на изпълнението по изпълнително дело № 20113630400154 по описа на СИС при ШРС.

ОСЪЖДА на осн. чл. 78, ал. 1 от ГПК Министерство на правосъдието, представлявано от Д.А. да заплати на С. И. С., Д. С. С. и Д. С. С. сумата от общо 495,30 лева, представляващи сторените във въззивното и в първоинстанционното производство съдебно-деловодни разноски, съобразно

уважената част от исковата претенция.

ОСЪЖДА на осн. чл. 78, ал. 3 от ГПК С. И. С., Д. С. С. и Д. С. С. да заплатят на Министерство на правосъдието, представлявано от Министъра на правосъдието Д.А. сумата от 117 лева – съдебно-деловодни разноски пред настоящата инстанция, съобразно отхвърлената част от въззивната жалба.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на осн. чл. 280, ал. 3, т. 1 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____